

Kommunen og at finde et andet Grundlag derfor, end hvad der her er foreslaaet. Det er rent praktiske Hensyn, som have ført dertil. Naar man har omtalt, at Folk, som komme til Ulykke, efter denne Lov ikke behøve at være forsørgelsesberettigede her i Landet, for at komme i Betragtning, saa er det jo en Bestemmelse, som er føjet til i Vighed med det, som andre Lande have vedtaget, i alt Fald over for de søfarende, som færdes der. I hvilket Omfang det vil blive bragt til Anvendelse, skal jeg ikke udtale mig om i dette Øjeblik. Jeg kunde tænke mig for de søfarendes Vedkommende, at Grænsen blev stillet saaledes, at vedkommende skulde være paamønstret i Kjøbenhavn eller overhovedet i Danmark og ikke i Udlandet, men jeg tror, at det er bedre at opsætte dette til nærmere Overvejelse senere. Men Hensyn til Kapitaludbetalingen, som det ærede Medlem ønskede, og som han mente, at noget talte for at forlange, skal jeg gøre opmærksom paa, at efter det Princip, denne Lov i det hele hviler paa, vil det være mindre rigtigt. Loven hviler, som det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgtreds betegnede det, paa Forsørgelsesprincippet, paa Vigningsystemet, og Understøttelsen tildeles paa samme Maade, som efter Sivaldeloven eller Pensionslovene, som en aarlig Understøttelse. Nu maa det ærede Medlem ikke mistenke, at det at gaa til Kapitaludbetaling kan i visse Tilfælde være farligt nok. Man vil jo give den paagældende en Understøttelse, som skal sikre ham for Fremtiden. Men giver man ham en saadan Kapital, som han maaste forbruge i et Aar, bliver det Samfundet, som paa den ene eller anden Maade maa forsørge vedkommende, og det skulde dog ikke være det, man opnaaede, naar man giver en Lov som denne, og jeg tror ogsaa, at dette Synspunkt har Beretigelse.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (P. Holm) mente, at jeg ikke havde gengivet hans Ord rigtigt, ja det kan være, at det ærede Medlem ikke har brugt det Udtryk, som jeg benyttede, men det er dog Tanken i, hvad han sagde, som jeg har søgt at gengive, om jeg ogsaa har fejlet paa et enkelt Ord. Jeg vil ikke tillægge det ærede Medlem andet, end hvad han har sagt. Og det ærede Medlem har da ogsaa sagt tilstrækkeligt til, at jeg ikke behøver at overdrive, naar jeg gengiver det ærede Medlems Ord. Det var vistnok Tanken deri — jeg forstod da det ærede Medlem saaledes — at hele dette Forslag og det Grundlag, hvorpaa det hvilede, var saa for-

kasteligt, at han ikke kunde have noget med det at gøre. Jeg tror, at andre ville faa det samme Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser. Naar nu det ærede Medlem mener, at der dog kan bødes derpaa, er det jo kun en Tilfredsstillelse for mig, og vi kunne saa se, om det ærede Medlem vil bidrage noget til, at der kan komme noget ud af det paa det nærværende Grundlag; thi det vil vistnok det ærede Medlem have faaet ud af Forhandlingerne, at Folketinget som Helhed er enigt om at modtage Forslaget paa det Grundlag, som her er givet, og det bliver vistnok det Grundlag, hvorpaa vi komme til at forhandle. Det Eksempel, som jeg nævnedes, var sagt langt skarper, end det ærede Medlem gengav det. Naar en Mand har en Forpligtelse til at være aarvaagen og paapassende og er engageret med dette særlige Formaal for Dje, f. Eks. som Sporstifter ved Jærnbanen, og saa bliver beruset eller lægger sig til at sove, kalder jeg det for en grov Uagtsomhed; og det forekommer mig da urimeligt, at han, hvis han kommer til Skade ved Toget, og andre komme til Skade ved hans Diggældighed, saa skulde belønnes med en livsvarig Pension. Man maa i saadanne Tilfælde forlange, at Arbejderen, som har en Funktion, maa sørge for at tagtage, hvad der kræves af ethvert fornuftigt Mennekte paa den Post, han er sat paa med Forpligtelse til at passe den. Jeg tør derfor fastholde, at naar det ærede Medlem vil høre det, som jeg har sagt det, og ikke gengive det paa en mindre rigtig Maade, er der ikke noget at indvende derimod. Det kunde ikke falde mig ind at sige noget saa urimeligt som, at lavere Arbejds løn ikke skulde betinge lavere Bidrag, thi det kan man læse sig til ud af Loven; men det, jeg har paastaet og fremdeles paastaar, er, at der ikke er mindste Sandsynlighed for, at den Tillægspræmie, som skulde udredes, vilde komme til at indvirke paa Arbejds lønnen. Det tror jeg ikke paa. Saa siger det ærede Medlem og gentager det, at det er en jammerlig Erstatning, der her er Tale om. Jeg veed ikke, hvorledes jeg udtrykte mig før; men jeg vedkender mig den Tanke, at det ikke kan kaldes en jammerlig Understøttelse, naar man paa Livstid giver en Mand to Tredjedele af hans tidligere Løn og tillige fritager ham for alt Arbejde. Det er det samme, som den højeste Statsembedsmand faar efter den længste Tjenestetid. Det betegner altsaa den højeste Understøttelse, som noget Sted gives, og jeg kan ikke tro, at man vil kunne sige, at to Tredjedele af den sædvanlige Fortjeneste for Livstid er en jammerlig Uffærdigelse. Jeg tror ikke, man